

ENTER

마신강림

8

마신강림

ภาค
มารสวรรค์
ข้ามเวลา

한중월야 Han Jung Wol Ya เขียน
ภัทรา เปา

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เมื่อก่อนหินกระทบผิวน้ำก็บังเกิดระลอกคลื่นแผ่ไพศาล ขอนยอตนเอง ก็เป็นเช่นก้อนหินนั้น หลังจากตกลงมายังโลกอนาคตอันแสนแปลกตานี้ ทุกการ เคลื่อนไหวของขอนยอเองก็บังเกิดคลื่นลมกระทบไปถึงผู้คนมากมาย เพียงแต่... อาจเป็นเพราะนี่คือขอนยอเอง คลื่นลมนี้จึงไม่ใช่คลื่นธรรมดา แต่เป็นคลื่นยักษ์ ที่ทำลายล้างศัตรูทั้งใกล้ตัวและไกลหัดไปถึงนอกโลก

อย่างไรก็ตามคลื่นลมมีวันสงบ การเดินทางของขอนยอเองก็ย่อมมีบทสรุป เพียงแต่ก่อนจะไปถึงปลายทาง บนเส้นทางนี้ก็ยังมีอุปสรรคให้ปวดกวดอีกไม่น้อย ให้ทุกท่านได้ติดตาม ซึ่งยังคงดูเด็ดไม่แพ้เล่มก่อนๆ นอกจากนี้ในท้ายเล่ม ก็ยังมีตอนพิเศษที่รับรองว่าสนุกสนานชวนให้คิดถึงภาคแรกของนาโนมาซิน แน่นอน

สุดท้ายนี้ทางสำนักพิมพ์ขอแสดงความระต่อนักอ่านทุกท่านที่ติดตาม นาโนมาซินกันมาอย่างยาวนาน และถึงแม้จะต้องจากลากันไปในวันนี้ แต่ เชื่อเหลือเกินว่าเราจะได้พบกันอีกครั้งในยุทธภพอันกว้างใหญ่ เมื่อถึงยามนั้น เราค่อยมาอ่านหนังสือชมจันทร์ไปด้วยกันอีกครั้งเถิด

สำนักพิมพ์เอนเทอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้
ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน'
ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน
ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยัง
พัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/
ระดับเลิศล้ำขั้นสูง/ระดับเลิศล้ำขั้นสูงสุด

6. ยอดฝีมือระดับปรารถนา

แบ่งเป็น ระดับปรารถนาขั้นต้น/ระดับปรารถนาขั้นกลาง/
ระดับปรารถนาขั้นสูง/ระดับปรารถนาขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกลับ

แบ่งเป็น ระดับลึกลับขั้นต้น/ระดับลึกลับขั้นกลาง/
ระดับลึกลับขั้นสูง/ระดับลึกลับขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

โลกนี้เป็นของข้า

บทที่ 70

ความทรงจำ (1)

ภาพน่าเหลือเชื่อที่เกิดขึ้นตรงหน้าทำให้เผ่ามารทั้งหมดพากันตกตะลึง ราชาमारเป็นดังเทพของพวกเขายังเป็นนักรบผู้แข็งแกร่งที่สุดที่อยู่เหนือกว่าผู้ใดในเผ่า แต่ราชาमारผู้นั้นกลับพ่ายแพ้ และไม่ใช่แพ้ต่อเผ่าเดียวกันหรือเผ่าของทลริเซีย ทว่าพ่ายแพ้มนุษย์ที่พวกเขามองว่าเป็นแค่แมลง บรรดาเผ่ามารจึงตกใจจนแทบสิ้นสติ

"กะ...เกิดเรื่องแบบนี้..."

"ราชาमार!"

มือของซอนยออุณหำลึงทะลวงอกของราชาमार หักแก่นกลางใจถูกดึงออกมา ต่อให้เป็นราชาमारก็จะมลายหายเหลือเพียงเถ้า

"นายท่านแข็งแกร่งขนาดนี้เลยหรือ!"

ก่อนหน้านี้ซาเคนาได้แต่นิ่งงันเมื่อราชาमारปรากฏตัว แต่ตอนนี้เธอไม่อาจละสายตาเหลือเชื่อไปจากซอนยออุณหำ ขณะเดียวกันสาวกพรรคมารสวรรค์ต่างก็ส่งเสียงโห่ร้องดีใจจนวุ่นวายไปหมด

"เฮ!!!"

"เทพमार! เทพमार! เทพमार!"

ทุกคนคิดว่าทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว ไม่ว่าจะเป็นพายุ ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง หรือแผ่นดินไหวที่เคยโหมกระหน่ำ ทุกอย่างหายไปหมด ขอนยออุณพลก็ฟื้นทุกอย่างขึ้นมาจากความสิ้นหวัง สมกับเป็นวีรบุรุษ ในตำนานของพระคเณศวร

"อึ๊ๆ เห็นใหม่ละ เห็นใหม่ ข้าบอกแล้วว่าท่านประมุขจะต้องชนะ"

ฮอบบ์ยิ้มย่อง

"หึ แล้วข้าเคยบอกว่าไม่ชนะรึไง"

"เมื่อครู่ยังไม่สบายใจอยู่เลยนะ อึ๊ๆ"

"เฮ้อ..."

แป็กก็ส่ายหน้าพลงมองขอนยออุณ

ไล่ตามไม่ไหวแล้ว

แม้จะยอมรับขอนยออุณเป็นนาย แต่ในฐานะจอมยุทธ์ เขาก็อยาก เข้าใกล้ให้ได้แม้สักนิดก็ยังดี ทว่าเห็นได้ชัดว่าขอนยออุณไปไกลมากแล้ว จนต้องยอมรับตามตรงว่านี่คือกำแพงที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้

แกร้ง! แกร้ง!

เผ่ามารจำนวนไม่น้อยสูญเสียจิตวิญญาณการต่อสู้จนถึงขั้น ทิ้งอาวุธในมือ ผลแพ้ชนะของศึกนี้ขึ้นอยู่กับ การต่อสู้ระหว่างผู้นำ การ ต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายจึงจบลงแล้ว

"ทำอะไรกันนะ!"

"จับอาวุธสิ!"

แม้เหล่าหัวหน้าทัพจะตะโกนบอก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

"แล้วเราจะทำอะไรได้"

"ระ... เรื่อนั้น..."

หัวหน้าทัพบางคนพลันพูดไม่ออก ขนาดราชาमारยังสู้ไม่ไหว แล้ว พวกคนที่เหลือจะเอาอะไรไปต่อกร แม้จะรวมกำลังพลทั้งหมดที่อยู่

บนโลกนี้ก็เถอะ เผื่อมารขึ้นชอบการต่อสู้มากจึงไม่ได้อยู่ในเรื่อง
การประเมินสถานการณ์

"อา..."

ราชามารหาอูระถูกกุมแก่นกลางใจเอาไว้จึงส่งเสียงร้องอย่าง
เจ็บปวด ตอนนี้อใจของเขาสับสนวุ่นวายไปหมด

ราชายังฉัน...พ่ายแพ้หรือ...

เขาคิดว่าครั้งนี้จะไม่ประมาท อีกทั้งยังตระหนักรู้เรื่องใหม่ๆ
เพิ่มขึ้น จึงมั่นใจว่าไม่มีสิ่งใดขวางเขาได้ ทว่าความมั่นใจนั้นกลับ
พังทลายลงในที่สุด

ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย

เหตุผลที่เขาเดินทางมายังโลกมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือเพื่อแก้แค้น
ราริเซีย เขาจึงไม่อาจยอมรับความตายเช่นนี้ได้เพราะความปรารถนา
ยังไม่บรรลุผล

แบบนี้...แบบนี้...!

ดวงตาทั้งสองของราชามารหาอูระเผยพลังอันแสนดุเดือดออกมา
พลังมารในร่างของเขาพลุ่งพล่านราวกับจะระเบิด คล้ายต้องการทำลาย
ทุกอย่างด้วยเปลวไฟจากพลังเหือกสุดห้ายก่อนตาย เขาตะโกนกร้าว
ออกไปด้วยความโกรธ

"คิดว่าจะจบ..."

ควาก!

"อ้ออก!"

แต่ก่อนราชามารหาอูระจะพูดจบ ขอนยออุนกก็กระชากริมือออกมา
จากร่างของเขา

ตึกตัก!

แก่นกลางใจของราชามารเด็นระริวอยู่ในมือของขอนยออุนอย่าง

บ้าคลั่ง ดวงตาของราชามารเบิกโตมองสิ่งที่เกิดขึ้น ขอนยออุณโยน
แก่นกลางใจของราชามารขึ้นแล้วรับเหมือนของเล่นพลางพูดอย่าง
ไม่ใส่ใจ

"จบแล้ว"

"กะ...กะ...แก..."

ความมองอาจในฐานะราชามารของเขาสูญสิ้นแล้ว สายตาของ
ราชามารทาลูระที่กำลังจ้องมองขอนยออุณราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ
พลันพว้าเลือน เมื่อแก่นกลางใจถูกควักออกมาจึงไม่มีพลังมารคอยช่วย
พยุงร่างกายเอาไว้อีกต่อไป

"ข้าขอรับไว้ด้วยความรู้สึกขอบใจ"

สนับข้อมือขวาของขอนยออุณเปล่งแสงสีฟ้าออกมาและเข้าปกคลุม
แก่นกลางใจของราชามารที่อยู่ในมือ

จะดูดซับพลังของราชามารเหวอ

แกรนด์ดยุกคัลลีอาฟมองภาพนั้นด้วยความอึ้ง ความจริงแล้ว
ขณะดูการต่อสู้เขาก็รู้สึกอึ้งระย้าใจที่ขอนยออุณมีพลังราวกับไร้ขีดจำกัด
แต่พอการต่อสู้สิ้นสุดลงเขาก็สงสัยเรื่องหนึ่งขึ้นมาอย่างจริงจัง

นายท่านมีพลังเหนือกว่าราชามาร หากได้พลังและความสามารถ
ทั้งหมดของราชามารไปอีกจะเป็นยังไงกัน

แต่คิดก็รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

ปัง!

ตอนนั้นเองพลังสีดำจากแก่นกลางใจของราชามารก็ระเบิดออก
พลังมารของราชามารคนก่อนๆ ที่หลับใหลอยู่ในแก่นกลางใจปรากฏ
เป็นรูปร่างออกมาให้เห็น

ฟ้าว!

พลังที่ปรากฏเป็นรูปร่างดูตื้นเหมือนตั้งใจจะข่มขู่ขอนยออุณ

มันแสดงความเป็นปรีชาเหมือนไม่คิดจะยอมแพ้ต่อชนอยอคนผู้ไม่ใช่
เผ่ามารอย่างเด็ดขาด

"วุ่นวายจริงๆ"

ชนอยอคนตั้งปราณมารสวรรค์ออกมาสยบพลังมาร ปราณสีด้า
อันแสนบัคล้างเข้าสู่สยบพลังมารของบรรดาราชามารที่สืบทอดต่อกันมา
จากรุ่นสู่รุ่น

"ต่อต้านไปก็ไร้ประโยชน์ เจ้าคือราชามาร แต่ข้าคือเทพมาร"

ปราณมารสวรรค์เริ่มกลืนกินพลังมารอย่างตุนั้น ปราณมารสวรรค์
สามารถกลืนกินพลังอื่นๆ ได้หมดไม่เว้นแม้แต่พลังมาร ไม่ช้าพลังมาร
ที่เคยเกรี้ยวกราดก็อ่อนแรงลง

พื๊ว!

หลังจากเริ่มดูดกลืน เหล่าพลังมารก็หลั่งไหลตามกันเข้าไป
พลังมารเหล่านั้นเต็มไปด้วยความสามารถของราชามาร

ตึกตัก!

เมื่อพลังมารเข้าสู่ร่างกาย หัวใจของชนอยอคนก็เต้นอย่างรุนแรง
ทันใดนั้นสายตาของเขาที่กำลังมองตรงไปข้างหน้าก็พลันมืดดำ

วืว!

เขาได้รับการถ่ายโอนข้อมูลเข้าสู่สมองเหมือนตอนดูดซับ
แก่นกลางใจอื่นๆ ภาพมากมายไหลผ่านตรงหน้าไปเหมือนการฉายหนัง

นี่มัน...

นี่น่าจะเป็นความทรงจำของราชามารทาคูระ หากถามถึงความ
แตกต่างของการดูดซับพลังจากเผ่ามารคนอื่นก็คงอยู่ที่ความมีมิติจิตใจ
ที่แข็งแกร่งอาจส่งผลต่อพลังมารในแก่นกลางใจ ทั้งหมดนี้คือความทรงจำ
หลายพันปีของราชามารทาคูระ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการต่อสู้ และ
ความทรงจำต่างๆ ที่เขาจดจำได้อย่างแม่นยำก็ค่อยๆ ก่อตัวเป็นรูป

เป็นร่าง

ชีว!

ท่ามกลางกระแสความทรงจำที่หลั่งไหลมาอย่างรวดเร็วเหมือนฟิล์มภาพยนตร์ ภาพสถานการณ์หนึ่งได้เริ่มต้นอย่างเลื่อนรางเหมือนหมอกควัน ก้อนค่อยๆ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน จนรู้สึกได้ถึงกลิ่นรสของราชามหาท้าวระ อีกทั้งยังมีความผิดหวังอย่างรุนแรงที่แสดงออกมาพร้อมความเกลียดชัง

'ไม่ได้ครับ! ตอนนี้รารีเซียกำลังฟื้นฟูร่างกายอยู่'

เผ่ามารหลายตนเข้ามาขวางเขาที่กำลังเดินลาดๆ มาเหมือนจะบุกเข้าไปในห้องเข้าพบ ท้าวระฆ่าเผ่ามารเหล่านั้นทั้งหมดแล้วเปิดประตูห้องเข้าไป เมื่อมาถึงด้านในเขาก็เห็นใครคนหนึ่งกำลังฟื้นฟูร่างกายที่เต็มไปด้วยบาดแผลอยู่ในลูกแก้วพลังมารสีดำ

นั่นคือรารีเซียหรือ

หน้าตาของเขาดูเหมือนชาวตะวันตกเช่นเดียวกันกับเผ่ามารตนอื่น แต่ลักษณะดูคunning เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

'ท้าวระหรือ'

คนผู้นั้นลืมตาขึ้นมอง เพราะเป็นความทรงจำของท้าวระซ่อนยอคุณ จึงรู้สึกเหมือนสายตาของอีกฝ่ายกำลังมองตรงมายังตนเอง สายตานั่นดูแหลมคมยิ่งราวกับมองทะลุทุกสิ่งได้

'ท่านรารีเซีย'

'ข้าส่งเขาไปแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าให้ใครเข้ามา'

'ใช่แล้วครับ แต่ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ก็คงไม่มีโอกาสอีกแล้ว'

ความรู้สึกของท้าวระในตอนนั้นชัดเจนมาก แม้ผู้ที่อยู่ในลูกแก้วสีดำตรงหน้าจะอ่อนแอ แต่สัญชาตญาณของท้าวระก็ยังรู้สึกกลัวอยู่ดี
ตึก!

ทาคูระวางบางอย่างลง มันคือเครื่องย้ายร่างผ่านเกต หลังจาก
ทาคูระกดสิ่งที่ดูเหมือนปุ่ม หลุมดำขนาดใหญ่ก็ปรากฏขึ้นบนเพดานห้อง

'ทำอะไรนะ'

'ผมอยากเปลี่ยนความคิดของท่านราริเซียเป็นครั้งสุดท้าย'

'หมายความว่าอย่างไร'

'เชิญออกคำสั่งมาได้เลย แล้วผมจะเดินทางผ่านเกตไปจัดการ
พวกแมลงบนโลกให้สูญสิ้น'

คำพูดนั้นทำให้ใบหน้าของราริเซียที่อยู่ในลูกแก้วยับย่น แต่ทาคูระ
กลับไม่สนใจแล้วพูดต่อไปว่า

'ราริเซียที่ผมรู้จักไม่ใช่แบบนี้ ท่านต้องทำเพื่อเผ่าเราเพียงอย่างเดียว
ไม่ใช่หรือ แต่นี่ท่านกลับคิดเมตตาพวกแมลงเพียงเพราะยายมนุษย์
ผู้หญิงนั้นเพียงคนเดียว'

มนุษย์ผู้หญิงนั้นรี

ซอนยอลอุณสินใจคำพูดนั้น นี่คือเหตุผลที่ราริเซียเสนอให้อยู่ร่วมกับ
มนุษย์นั่นเอง

ราริเซียกล่าวเตือนทาคูระที่พูดเช่นนั้น

'ทาคูระ ข้าจะไม่ยกโทษให้กับการเสียมารยาทเช่นนี้อีกแล้วนะ'

เมื่อได้ยินดังนั้นทาคูระก็หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

'ฮ่าๆๆๆๆ!'

ก่อนจะกล่าวคำเย้ยหยันราริเซีย

'ได้ยินว่าท่านโดนกระบี่ของพัลริเซียแทงแก่นกลางใจ ท่าทาง
จะเป็นเรื่องจริง'

'...'

ราริเซียไม่พูดอะไรต่อจากนั้น ทาคูระจึงค่อยๆ เงยหน้ามองด้านบน
แล้วยิ้มเหี้ยมก่อนพูดว่า

'ผมจะไปโลกเดี๋ยวนี้และจะกำจัดทุกสิ่งที่ทำให้ท่านอ่อนแอจน
สูญเสียเพื่อให้ท่านกลับมาเป็นดังเดิม ได้โปรดเข้าใจความจงรักภักดี
ของผมด้วย'

'ทาอูระ!'

'อันดับแรกผมจะฆ่าผู้หญิงคนนั้นแล้วตัดหัวส่งมาให้'

เคร่ง!

ทันทีที่ทาอูระพูดจบ ราริเซียก็พุ่งทะลุลูกแก้วสีดำซึ่งเป็นเครื่อง
ฟื้นฟูร่างกายเข้ามาหาทาอูระด้วยท่าที่เหมือนจะฉีกทิ้งเขาให้ตายทว่า...

'แค่นี้...เองหรือ ข้างอ่อนแอจริงๆ'

ราริเซียบาดเจ็บหนักเพราะโดนกระบี่ของทลริเซียผู้เป็นศัตรูคู่แค้น
แทงทะลุแกนกลางใจจึงไม่มีพลังกำลังมากพอจะฆ่าใคร ทาอูระจับหัว
และหน้าอกของราริเซียเอาไว้

'ทราบหรือไม่ว่าผมมีความสามารถอะไร'

'ทาอูระ...'

'ในเมื่อท่านอ่อนแอลงขนาดนี้ก็คงไม่อาจเป็นผู้นำเผ่าของเราได้
อีกต่อไป มีหน้าซ้ำจิตใจของท่านก็อ่อนแอลงไปมากเช่นกัน'

'บ้าไปแล้ว ทาอูระ'

สายตาของราริเซียที่มองอยู่ไม่ได้แสดงความโกรธหรือความ
เกลียดชังออกมา แต่เต็มไปด้วยความสงสาร

'อย่ามองผมอย่างนั้น!'

ฟ้าว!

ทาอูระปลุกความสามารถของตัวเองขึ้นมา เขาคิดว่าราริเซีย
อาจจะขัดขึ้นก็ได้ แม้ร่างกายจะอ่อนแอลงก็ตาม แต่ราริเซียกลับปล่อยให้
เขาดูดซับพลังมารด้วยสีหน้าตึงเครียด หลังจากดูดซับพลังมารพักใหญ่
จนเกือบจะหมด ทาอูระก็เหยียหยันด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

'น่าผิดหวังจริงๆ ราวริเซี่ยผู้ยิ่งใหญ่ไม่ขัดขึ้นเลย'

เขาปลุกจิตวิญญาณการต่อสู้ขึ้นมาเพื่อเอาชนะความกลัว แต่เมื่อทุกอย่างคลี่คลายโดยง่าย หัวใจของเขาจึงรู้สึกว่างเปล่า แล้วราวริเซี่ยก็พูดกับเขาว่า

'ขอให้ทุกอย่างจบลงที่ข้าเถอะ'

'หมายความว่ายังไง'

'ข้าอนุญาตให้เจ้าขึ้นเป็นผู้นำเผ่ามาร แต่จากนี้ไปก็อย่าสนใจโลกอีก'

กรอด!

แม้จะโดนแย้งชิงทุกสิ่ง แต่ราวริเซี่ยก็ยังเป็นห่วงโลก ท่าที่เช่นนั้นทำให้ความผิดหวังที่มีต่อราวริเซี่ยแปรเปลี่ยนเป็นความเกลียดชัง สุดยอดนักรบที่เขาเคยเคารพหนักนากลั้มอบหัวใจให้สิ่งอื่นที่ไม่ใช่เผ่าจนยอมเสียสละตัวเองได้ขนาดนี้ ช่างน่าสมเพชยิ่งนัก

หมับ!

ทาอูระยกร่างราวริเซี่ยขึ้น

'คิดจะทำอะไร'

'สุดท้ายแล้วท่านก็ยังไม่ไยดีเผ่าเรา'

'ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ทาอูระ...ที่เจ้าคิดนะ...'

'พอเถอะผมเข้าใจแล้วว่าท่านคิดยังไงกับเผ่าเรา หากคิดว่าโลกนี้ขนาดนั้นก็จะไปตายที่โลกซะ'

'ทาอูระ!'

'ถ้ายังสามารถอยู่รอดได้นะนะ'

นอกจากจะบาดเจ็บอย่างหนักแล้ว ราวริเซี่ยยังถูกดูดพลังมารไปจนเกือบหมด หากไปยังโลกในสภาพนี้ ความเป็นไปได้ที่จะรอดชีวิตก็แทบจะเป็นศูนย์ ทาอูระโยนร่างของราวริเซี่ยผ่านเกตไปอย่างไม่ลังเล

บ้าไปแล้ว

เมื่อได้เห็นความทรงจำของราชามารทาคูระ ซอนยอลุนก็คิดเช่นนั้น
เขาบ้าอย่างที่เราเรียกพูดจริงๆ

วืบ!

ความทรงจำของราชามารทาคูระไหลผ่านไปอย่างรวดเร็วอีกครั้ง
ดูเหมือนความทรงจำอื่นๆ จะเป็นเพียงเรื่องราวธรรมดาที่ไม่ได้ฝังอยู่ในหัว
ไม่นานอีกความทรงจำหนึ่งก็ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นมา ราชามารทาคูระ
ยืนอยู่หน้าเกตที่เปิดอยู่พลางพิมพ์ว่า

'ราชามารอย่างฉันจะต้องไปดูให้เห็นกับตาว่ามันตายจริงหรือไม่'

เขายึดติดอย่างหนักและถูกความสงสัยครอบงำ แม้จะโยนวิธีเสีย
ที่บาดเจ็บหนักปางตายเข้าเกตไป แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปแค่ไหนเขาก็ยัง
วิตกกังวลว่าบางทีวิธีนี้อาจจะมีชีวิตอยู่ก็ได้

'มีข่าวลือว่าท่านฝ่าฝืนบทบัญญัติและทำร้ายราชามารครับ'

'ดูใจเซฟที่เราเฝ้าติดตามอยู่หายตัวไปครับ'

ปัจจัยหลายอย่างกดดันเขาจนกังวลไปว่าตนอาจจะต้องอธิบาย
เพราะไปฝ่าฝืนบทบัญญัติมาวิรบุรุษของเผ่า ความกังวลนั้นทำให้เขา
เปิดเกตขึ้นอีกครั้ง

ฟิ้ว!

เมื่อเดินทางข้ามเขตมายังโลก ราชามารทาคูระก็ใช้ความสามารถ
ของตนเองตรวจสอบว่าบนโลกมีผู้ใช้พลังมารอยู่หรือไม่ หากมีพลังมาร
แม้เพียงนิด เขาย่อมตรวจสอบพบได้ไม่ยาก

ถ้าเผ่าพลังมารออกไปจากบนฟ้าก็น่าจะสัมผัสได้

เขาเหาะขึ้นไปกลางอากาศแล้วเผ่าพลังมารออกไปตรวจจับพลังมาร
ที่ดูไร้จุดสิ้นสุดแผ่กว้างไปทั่วทิศ แต่หลังจากเผ่าพลังมารออกไปได้
ไม่ถึงครึ่งวัน สิ่งที่ไม่คาดคิดก็ปรากฏขึ้นกลางท้องฟ้า

มนุษย์เหวอ

อีกฝ่ายเป็นชายหน้าตาตม่งม่น ชุดคลุมสีดำที่สวมอยู่ใบกสะบัดด้วยแรงลม เมื่อเห็นคนในความทรงจำของราชามารทาคูระ ซอนยอลุนก็ตกใจ

ท่านปฐมอาจารย์!

อีกฝ่ายคือปฐมอาจารย์มารสวรค์นั่นเอง ใครจะไปคาดคิดว่าราชามารทาคูระเคยบังเอิญพบปฐมอาจารย์มารสวรค์ผู้ก่อตั้งพรรคมาร ขณะที่กำลังตกใจ ปฐมอาจารย์มารสวรค์ก็กล่าวกับราชามารทาคูระอย่างแฝงความนัย

'บอกแล้วไม่ใช่รึว่าอย่าสนใจที่อื่นอีก'

คำพูดนั้นทำให้ราชามารทาคูระตกใจและตั้งท่าจะลงมือ แต่ปฐมอาจารย์มารสวรค์กลับขัดรรชนีกระบี่คู่ใส่เขาเสียก่อน

เบรียะ!

พื้นที่และอากาศส่วนหนึ่งพลันบิดหมุน ร่างของปฐมอาจารย์มารสวรค์ถูกดูดเข้าไปในนั้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นลูกกลมสีดำพุ่งตรงใส่ร่างของราชามารทาคูระ

ตูม!

ทุกอย่างเกิดขึ้นในชั่วพริบตา

'ฮ่าก'

หน้าอกของราชามารทาคูระถูกทะลวง ก่อนร่างจะลอยไปไกลหลายร้อยเมตร

บทที่ 70

ความทรงจำ (2)

เมื่อครู่นี้...

เพราะความทรงจำของราชาสามารถระบุปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน
เมื่อได้เห็นด้วยตา ขอนยอนอุ้งมือดูท่านขึ้นมาในใจไม่ได้ เพลงยุทธ์ที่
ปฐุมอาจารย์มารสุวรรณคร่ำเมื่อครูอยู่เหนือขอบเขตที่เขาเคยจินตนาการถึง
หากขอนยอนอุ้งมือคุมพื้นที่และความว่างเปล่าได้เหมือนการควบคุมกระบี่
ปฐุมอาจารย์มารสุวรรณก็หลอมรวมตนเองเป็นหนึ่งเดียวกับพื้นที่และ
ความว่างเปล่าได้ตามใจต้องการ

คิดว่านำหน้าท่านปฐุมอาจารย์มารสุวรรณไปแล้วเสียอีก

ตอนขึ้นสู่ระดับสุญญะเขายังคิดว่าตัวเองนำหน้าปฐุมอาจารย์
มารสุวรรณไปแล้ว แต่เพลงยุทธ์ที่เห็นเมื่อครู่นี้ทำให้เขาตระหนักถึง
ความห่างชั้นอย่างชัดเจน

‘อีก’

แม้ราชาสามารถระบุจะถูกทะลวงออกจนร่างปลิวไปไกล กระนั้น
บาดแผลก็ถูกฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว ทว่าในใจเขากลับกำลังตื่นตระหนก
มนุษย์คนหนึ่งกลับเล่นงานเขาได้ถึงขนาดนี้ และเขายังติดใจคำพูด

เมื่อรู้ด้วย

เป็นไปไม่ได้

ราริเซียเป็นเผ่ามารตั้งแต่รากเหง้า ส่วนชายผู้นั้นเป็นแค่มนุษย์ แต่ทำไมถึงพูดเหมือนราริเซียได้ ราชาमारทาคูระทางสองมือออก

แกรก!

ทันใดนั้นอากาศข้างกายก็แหวกออกเผยให้เห็นช่องว่างสีดำ อารุหลายชิ้นลอยออกมาประกบเข้ากับร่างของเขาและแปรเปลี่ยนเป็นชุดเกราะ มันคือชุดเกราะแห่งราริเซียนั่นเอง ราชาमारทาคูระเห็นว่าตนไม่ควรประมาทคู่ต่อสู้จึงเรียกชุดเกราะมาใส่

เมื่อก็โดนแบบไม่ทันได้ตั้งตัว แต่คราวนี้ไม่มีทาง...

วู้ว!

คราวนี้พื้นที่และอากาศด้านล่างปล้นกระเพื่อมไหว หมัดของใครคนหนึ่งโผล่ออกมาจากความว่างเปล่าเข้าปะทะคางของราชาमारทาคูระ

ตูม! กร๊อบ!

'อ้ออก!'

เมื่อโดนหมัดร่างของราชาमारทาคูระก็หมุนคว้างอยู่กลางอากาศ แม้จะยังตั้งสติได้ไม่เต็มร้อย แต่ดวงตาของราชาमारทาคูระก็เปล่งแสงมือสีดำปรากฏขึ้นกลางอากาศและรับร่างเขาเอาไว้เหมือนกำแพง

วู้ว!

มันมาอีกแล้ว

ราชาमारทาคูระได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง เพราะเสียงนั้นเขาจึงรีบเอียงหัวไปด้านข้าง ทันใดนั้นมือสีดำขนาดใหญ่ก็ถูกทะลวงเป็นรู

ปัง!

พอเห็นเช่นนั้นขนยอกุนก็เอ่ยชมในใจว่าใช้ได้ แน่แน่นอนว่า

ประสาธลัมผัสด้านการต่อสู้ของราชามารทาคูระก็โดดเด่นจึงไม่ยอมตก
เป็นฝ่ายโดนกระทำอีกเป็นครั้งที่สอง เขาเริ่มรับมือการโจมตีของคู่ต่อสู้ได้
ทว่าคู่ต่อสู้ของราชามารทาคูระคือปฐุมอาจารย์มารสวรค์ผู้เป็นตำนาน
แห่งพรคมารสวรค์ บุคคลซึ่งเป็นที่รู้กันว่าไม่มีใครในยุทธภพไล่ตาม
วรยุทธ์ของเขาได้

ตูม!

'อ้าก!'

แม้จะหลบได้ครั้งหนึ่ง แต่แล้วปฐุมอาจารย์มารสวรค์ก็มาปรากฏ
ต่อหน้าราชามารทาคูระแล้วเตะเสยคางก่อนจะถอยห่างไป

จ๊วะ!

มันเร็วมากเหลือเกิน ปฐุมอาจารย์มารสวรค์ถอยห่างไปแล้ว แต่กลับ
มีคลื่นกระปี่สีดำหลายสายพัดฟันใส่ส่วนที่ไม่มีชุดเกราะแห่งอาริเซีย
ป้องกัน

'อ้าก กะ...แก!'

ราชามารทาคูระโกรธจัดและคิดจะโต้กลับ แต่ปฐุมอาจารย์มารสวรค์
ได้เงื้อมมือขวามือไปข้างหลังแล้วฟันออกไป จากนั้นหัวของราชามาร
ทาคูระก็พลันหลุดลอยออกมา

จ๊วะ!

สติลัมปชัญญะของราชามารทาคูระหลุดหายไปพร้อมกัน หาก
ไม่มีการฟื้นฟูร่างกายอันเป็นความสามารถเฉพาะของเผ่ามาร เขาอาจจะ
ตายไปแล้วก็ได้

วืบ!

ทันทีที่หัวถูกสร้างขึ้นใหม่ ราชามารทาคูระก็รับรู้ได้ถึงสถานการณ์
ของตัวเอง เขาถูกกระบี่ปราดบักตริงหัวร้างจนขยับไม่ได้ อีกทั้งแกนกลางใจ
ยังโดนกระบี่ปราดจ่ออยู่ด้วย

'ถ้าขยับจะเสียใจเอานะ'

ปฐมจารย์มารสวรค์เอ่ยเตือน ราชาमारताดูระจ้องมองเขา แล้วถามว่า

'แกเป็นใคร'

เขาเป็นถึงราชาमार และนี่คือครั้งแรกที่เขาโดนมนุษย์ไล่ต้อนแบบนี้ ปฐมจารย์มารสวรค์จึงกล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

'ข้าคือเปลวไฟส่องสว่างที่นำทางทุกอย่างในความมืด'

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น แก่นกลางใจของราชาमारताดูระก็เต้นอย่างบ้าคลั่ง เขานึกสงสัยอยู่แล้ว

'เป็นไปได้...ไม่ได้! เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง'

ราชาमारताดูระพยายามปฏิเสธเพราะไม่อยากจะเชื่อ

'ทำไม...ทำไมถึงรอดจากสภาพแบบนี้ได้ รารีเซีย'

คำที่ไหลออกมาจากปากเขาทำให้ภายในหัวของซอนยอลุนปั่นป่วน ราชาमारताดูระเรียกปฐมจารย์มารสวรค์ว่ารารีเซีย หรือว่าปฐมจารย์มารสวรค์จะไม่ใช่มนุษย์กันนะ ผู้ไขข้อสงสัยนี้ได้มีเพียงปฐมจารย์มารสวรค์เท่านั้น

'ต้องขอบใจเจ้า ทาดูระ'

คำพูดนั้นมีความหมายในทางบวก แต่ราชาमारताดูระกลับตกใจจนตัวสั่นเทา

'เป็นไปได้ยังไง'

'ไม่ใช่เรื่องยาก'

'ไม่ใช่เรื่องยากขึ้นหรอก'

'เหตุใดรูปร่างลักษณะของพวกเราถึงได้คล้ายมนุษย์โลกที่อยู่บนดาวเคราะห์ที่ไกลแสนไกลแห่งนี้ ไม่เคยนึกสงสัยบ้างรึ'

คำพูดนั้นทำให้ราชาमारताดูระนึกสงสัยขึ้นมา ตอนมายังโลก

ครั้งแรกเขาก็นึกสงสัยเช่นกันเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตของที่นี่คล้ายกับตนเอง
ต่างจากสิ่งมีชีวิตบนดาวเคราะห์ดวงอื่น แม้โครงสร้างภายในร่างกาย
จะแตกต่างกัน แต่รูปลักษณ์ภายนอกกลับคล้ายกันจนน่าอัศจรรย์ใจ

'รากเหง้าของเผ่าเรามาจากที่นี่'

'มะ...หมายความว่ายังไง'

'ดาวต่างๆ นั้นมีเขตเชื่อมกันอยู่ และเผ่าเราได้ข้ามเขตไป
ตั้งรกรากที่ดาวมาร'

เรื่องราวที่ได้ยินเป็นครั้งแรกทำให้ราซามารถาคูระสับสน เขา
เป็นเผ่ามารรุ่นที่สี่ และเท่าที่รู้ราซียเป็นเผ่ามารรุ่นที่สองซึ่งเกิดจาก
เผ่ารุ่นที่หนึ่ง การสืบทอดเชื้อสายของเผ่ามารจะนับเป็นรุ่นไปจึงพอจะ
ไล่ย้อนขึ้นไปเรื่อยๆ ได้

'แรงดึงดูดของดาวมารหนักหน่วงกว่าที่นั่นหลายเท่า อากาศก็
เบาบาง ทั้งยังมีสิ่งมีชีวิตอันตรายมากมาย เผ่าเรากำลังเกิดการวิวัฒนาการ
ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม'

สิ่งมีชีวิตดัดแปลงเกิดการวิวัฒนาการเพื่อปรับตัวตามสิ่งแวดล้อม
ร่างกายของพวกเขาจึงถูกพัฒนาเพื่อให้รอดชีวิตอยู่ในดาวมารอันแสน
กันดาร

'พวกเราวิวัฒนาการมาจากมนุษย์ขั้นต่ำนั้นหรือ'

'ขั้นต่ำหรือ พวกเขาก็แค่ปรับตัวเองให้เหมาะกับที่นั่นเท่านั้นเอง'

คำพูดของปฐุมจารย์มารสวรรค์ทำให้ราซามารถาคูระสิ่ง ก่อนจะ
หัวเราะเย้ยหยันออกมา

'เพราะอย่างนี้ท่านเลยปรับตัวให้เข้ากับโลกนะหรือ'

ปฐุมจารย์มารสวรรค์ไม่ปฏิเสธคำพูดนั้น ส่งผลให้ราซามารถ
าคูระระเบิดอารมณ์

'อย่ามาพูดเหลวไหล! ท่านเรียกเรื่องพรรคนั้นว่าการปรับตัว

นั้นหรือ แต่สิ่งที่ท่านทำคือความเลื่อมถอยต่างหาก การเปลี่ยนเป็นมนุษย์ชั้นต่ำที่มีชีวิตอยู่ได้แค่นี้ไม่กี่สิบปีจะเป็นวิวัฒนาการได้ยังไง นี่!

ราชามารทาคูระเดือดดาลจนน้ำแปลกใจ ความทะเยอทะยาน ความผิดหวัง และความเกลียดชังของเขาทำให้รารีเซียถูกลากลงมาจากบัลลังก์ รารีเซียเคยเป็นราชาแห่งเผ่าที่เขาเคยเคารพมาทั้งชีวิต แต่ราชานี้กลับกลายเป็นมนุษย์ชั้นต่ำ ทันทิที่ได้รับความโกรธแค้นและความผิดหวังก็เข้าครอบงำ

'นอกจากจะหลงใหลมนุษย์ชั้นต่ำแล้ว ตอนนี้ยังไม่คิดว่าตัวเองเป็นเผ่ามารอีก คนต่อต้านอย่างท่านสมควรตาย!'

กร๊อบ! กร๊อบ! กร๊อบ!

ราชามารทาคูระพยายามขยับร่างโดยไม่สนใจปรานแหลมคมที่ปักตรึงอยู่ทั่วร่าง แม้แขนขาจะต้องฉีกขาด แต่เขาก็ไม่หวั่นไหว ดวงตาของปฐมอาจารย์มารสวรรค์จึงแปรเปลี่ยนเป็นดุนัน

'จะทำหน้าที่ในฐานะราชา'

'ฉันไม่ยอมพึ่งอะไรจากแกอีกแล้ว!'

แกรก!

ชุดเกราะแห่งอารีเซียที่ปกคลุมร่างกายของราชามารทาคูระแปรเปลี่ยนเป็นอาวุธ ทั้งกระบี่ ดาบ แล่ กงจักร และไม้เท้า พวกมันแผ่พลังมารออกมาแล้วพุ่งเข้าไปหาปฐมอาจารย์มารสวรรค์

'ตายซะ!'

ฟื๊!

'ทำอะไรโง่ๆ'

ปฐมอาจารย์มารสวรรค์ด้วรชนีกระบี่คู่ออกไป แม้อาวุธเหล่านี้จะแฝงด้วยพลังของราชามาร แต่ตัวราชามารเองก็ยังเผชิญหน้าไม่ไหว การต่อสู้ด้วยอาวุธเหล่านี้จึงเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์

วิชาผสนรรวมเป็นหนึ่ง

ดรรชนีกระป๋องที่ปฐมาจารย์มารสวรค์ตวัดออกไปปะทะเข้ากับ
อาวุธที่พุ่งเข้ามา

ตูม!

เกิดเสียงระเบิดดังขึ้นพร้อมกับแสงสีฟ้า อาวุธเหล่านั้นต่าง
กระเด็นไปรอบทิศ แต่มีอาวุธชิ้นหนึ่งบังเอิญกระเด็นมาตกอยู่ตรงหน้า
ปฐมาจารย์มารสวรค์ เขาจึงหยิบมันขึ้นมา

หมับ!

มันคือกระบี่ กระบี่ที่แฝงด้วยพลังมารสลับไหวรากับพยายามหนี
ออกมาจากมือของปฐมาจารย์มารสวรค์

ก็ๆ!

'ลืมหื้มไปแล้วรี'

กระบี่นี้เคลื่อนไหวด้วยพลังมารและความสามารถของราชาमार
ปฐมาจารย์มารสวรค์จึงดึงปรางมารสวรค์ออกมาสะกดพลังมาร
ในกระบี่นั้นพลางทอดสายตามองมัน

'ข้าขอครอบครองเจ้าเอาไว้ เมื่อจะช่วยคนในวันข้างหน้าได้'

'นั่นเป็นของของราชาमारอย่างจัน!'

เมื่อถูกชิงกระบี่ซึ่งมีพลังอำนาจมากที่สุดใบบรรดาอาวุธแห่ง
อาริเยียไป ราชาमारทาคูระจึงยิงโกรธเกรี้ยว

ปฐมาจารย์มารสวรค์ที่ไปด้านบนและพูดว่า

'กลับไปยังที่ของเจ้าเสีย'

'ว่ายังไฉน'

พอมองขึ้นไปด้านบนราชาमारทาคูระก็เห็นเกตเปิดอยู่ พอ
พิจารณาดูดี ๆ ก็ไม่เห็นเครื่องเปิดเกตที่ตนนำมาด้วยแล้ว

'รารีเยีย!'

สวบ! สวบ! สวบ!

แม้จะโดนกระบี่ปรางค์ปักตรึงทั่วร่าง แต่ราชามารทาคูระนั้น
ไม่สนแล้ว เขายกสองมือขึ้นไขว้กันเพื่อปลุกร่างราชามาร พอเห็นดังนั้น
ปฐมอาจารย์มารสวรรค์ก็ส่ายหน้า

'โง่เขลาจนถึงท้ายที่สุด'

ขณะพูดปฐมอาจารย์มารสวรรค์ก็ยกดรรชนีกระบี่คู่ขึ้น ทันใดนั้น
กระบี่ปรางค์ที่ปักตรึงอยู่ทั่วร่างราชามารทาคูระก็ขยับและกระหน้าแหง
ฉิวะ!

'อ้าก!'

ราชามารทาคูระสูญเสียร่างกายไปเกือบหมดยกเว้นหน้าอกที่มี
แก่นกลางใจอยู่

'อย่ากลับมาที่นี่อีกนะ ทาคูระ'

จากนั้นปฐมอาจารย์มารสวรรค์ก็ใช้ปรางค์ผลักเขาเข้าไปในเกต แม้
ราชามารทาคูระจะส่งเสียงร้องอย่างโกรธแค้นแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์

'รารีเซีย!'

ราชามารทาคูระถูกส่งผ่านเกตกลับมาบนบัลลังก์ที่ปราสาทราชามาร
ในสภาพอารมณ์ที่ไม่อาจสะกดความโกรธเอาไว้ได้

'รารีเซีย!'

เมื่อตระหนักได้ว่าตนพ่ายแพ้ให้ผู้ที่ไม่สมควรไปเป็นมนุษย์อย่าง
น่าสมเพช ความทระนงตนก็พังทลาย

แอ็ด!

ดยุกทั้งสี่ซึ่งเป็นผู้ช่วยราชามารเปิดประตูเข้ามาพบราชามารทาคูระ
ที่ร่างขาดวิน ก่อนหน้านี้นี้พวกเขากำลังตามหาราชามารทาคูระที่สูญหายไป
แต่พอเห็นเขากลับมาพร้อมอาการบาดเจ็บอย่างหนัก แหวด
แห่งความละโมภก็เผยออกมา

ภาพตอนตนเองทฤษฎีเขียนปล้นปรากฏขึ้นในหัวของราชามาร
ทาดูระ ผลจากการทฤษฎีคนอื่นกำลังย้อนกลับมาหาเขา

ท่านก็คงจะรู้สึกเช่นนี้ใช่ไหม

อยู่! ราชามารทาดูระก็คิดเช่นนี้ ก่อนภาพความทรงจำจะจางหายไป
เหมือนหมอกควัน นั่นคือความทรงจำสุดท้ายที่ฝังอยู่ในหัวของราชามาร
ทาดูระ

พี่!

ขออนุญาตลืมตาขึ้น เขารู้สึกได้ว่าหัวทั้งข้างถูกปกคลุมด้วย
พลังแปลกใหม่อย่างเต็มเปี่ยม เมื่อได้ดูดซับพลังมารทั้งหมดใน
แก่นกลางใจของราชามารทาดูระ ปราณมารสวรรค์ก็แข็งแกร่งขึ้น
หลายเท่าตัว อีกทั้งภาวะสมดุลยังดีกว่าตอนดูดซับปราณร้อยเล่ห์
หรือพลังของสัตว์เทพทั้งห้า เมื่อได้รู้ความจริงแล้วขออนุญาตก็รู้สึก
แปลกใจ เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่เคยคาดคิด

เช่นนั้นก็หมายความว่าในตัวข้ามีเลือดของเผ่ามารอยู่นะสิ

ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ต้องเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน แม้ความเข้มข้น
ของสายเลือดอาจเจือจางลง แต่ผู้สืบทอดตระกูลขนสายตรงจาก
ปฐมอาจารย์มารสวรรค์ย่อมได้รับเลือดนั้น

เรื่องนี้สำคัญไหมนะ

แม้จะได้รู้ความจริงนี้ แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ปฐมอาจารย์
มารสวรรค์ก็ยังคงเป็นปฐมอาจารย์มารสวรรค์ เป็นต้นกำเนิดและตำนาน
แห่งพรหมมารสวรรค์เช่นเดิม และตัวขออนุญาตเองก็ยังคงเป็นมนุษย์
เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไป

ท่านบรรพบุรุษ ข้าได้รับทุกสิ่งที่ท่านเคยครอบครองแล้วขอรับ

ขออนุญาตยกมือขึ้นปิดหน้าแล้วลดมือลง พลังมหาศาลพลัน
ระเบิดออกมาพร้อมสายลมอันรุนแรง เขากลายเป็นร่างที่รู้ที่ปกคลุม

ด้วยเปลวไฟสีดำ

"ระ...รารีเซีย!"

แม้แต่วาซามารทาคูระที่สูญเสียแก่นกลางใจและกำลังตายลงอย่างช้าๆ ยังอดตกใจไม่ได้ เขาไม่คิดเลยว่าจะได้พบกับรารีเซียในช่วงสุดท้ายของชีวิต

"ปะ...เป็น...ไป..."

ซอนยอลุนจ้องมองวาซามารทาคูระแล้วนึกแะยะยี้มในใจ ก่อนจะพุดด้วยน้ำเสียงแผ่วความนัย

"ข้าบอกแล้วไซ้ใหม่ว่าอย่ากลับมาอีก"

!!!

เมื่อได้ยินคำนั้นดวงตาของวาซามารทาคูระก็เบิกโตจนแทบจะถลนออกมา ร่างของเขافلันปรี๊วและค่อยๆ สลายกลายเป็นเถ้า เขา ยังคงถูกรารีเซียทำให้เจ็บปวดกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต จากนั้นเสียงให้ร้องก็ดังขึ้นจากรอบๆ

"เฮ!!!"

มันเป็นเสียงให้ร้องแสดงความดีใจของสาวกพรรคมารสวรรค์และเผ่ามารได้บังคับบัญชาของซอนยอลุน แกรนด์ดยุกคัลลีอาฟตะโกนบอกเผ่ามารได้บังคับบัญชาของวาซามารพร้อมชี้ไปทางซอนยอลุนที่กำลังลอยอยู่กลางอากาศว่า

"วาซามารคนใหม่! คารวะสิ"

"อีก..."

ติ่ง! ติ่ง! ติ่ง!

สิ้นเสียงตะโกน เผ่ามารที่ลี้เลื่อยก็พากันคุกเข่าลง พวกเขาได้เห็นวาซามารคนปัจจุบันกลายเป็นเถ้าไปแล้วจึงไม่มีทางเลือกอื่นอีก

เวลาเดียวกัน

บนยอดเขาสูงที่ห่างจากยงซอนกฤษีประมาณสี่สิบกิโลเมตร ที่นั่น
มีกล้องส่องทางไกลขนาดใหญ่ติดตั้งอยู่ ใครคนหนึ่งกำลังจ้องมองผ่านมัน
ระหว่างนั้นผู้ชายสวมหน้ากากสีเงินที่ยืนอยู่ด้านหลังก็ถามขึ้น

"ท่านจอมยุทธ์เฉาโซ่ ยังอีกเหรอครับ"

ผู้ถูกเรียกว่าจอมยุทธ์เฉาโซ่ที่กำลังส่องกล้องส่องเสียดในลำคอ
"ฮืม..."

"มีปัญหาอะไรเหรอครับ"

"ลำบากแล้วล่ะ"

"ครับ?"

จอมยุทธ์เฉาโซ่หันหน้ามาพูดด้วยสีหน้าตึงเครียด

"ดูเหมือนจะแข็งแกร่งกว่าจอมยุทธ์เฉาอย่างข้า"

ในที่สุดซอนยอนก็ได้เบาะแสสำคัญ
เมื่อสำนักหกดาบอรหันต์ค้นพบฐานหลักของเอ็มเวสกรุป
และเผ่ามารยังตั้งข้อสังเกตว่าเหตุการณ์เกิดเปิดบนโลก
อาจไม่ใช่ทั้งอุบัติเหตุและไม่ใช้ความบังเอิญ
แต่มีผู้อยู่เบื้องหลังคอยชักใยบงการ
หมายกดมนุษยชาติให้อ่อนแอเพื่อเข้าปกครอง!
กว่าข้อมูลเหล่านี้กลับไม่ได้นำไปสู่หนทางแก้ไขความวุ่นวายของโลก
แต่มันกำลังบอกว่าโลกได้ดำเนินไปสู่การดับสูญอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง
โดยมีชนวนเหตุมาจากการจู่โจมกาลเวลาของซอนยอน!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3290-9

9 786160 632909

ราคา 469 บาท

www.enter-books.com